

Familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 1 februari 2017

15/2846/B

Erkenning – Huwelijk - Buitenlandse authentieke akten - Artikel 27 WIPR - Schijnhuwelijk - Artikel 146bis B.W. - Openbare orde - Artikel 21 WIPR - Geen schending openbare orde

Reconnaissance – Mariage - Actes authentiques étrangers - Article 27 CODIP - Mariage simulé - Article 146bis C. Civ. - Ordre public - Article 21 CODIP - Pas de violation de l'ordre public

Inzake:

Gezien voorgaand verzoekschrift op 9 september 2015 aangeboden door Meester D. Frejlich, advocaat, kantoorhoudende te 2020 Antwerpen, Volhardingstraat 71, voor en namens:

de heer **D.B.**,

geboren te [...] (Ghana) op [...], van Belgische nationaliteit, arbeider, wonende te 2140 Antwerpen, [...]

en,

mevrouw **S.M.**,

geboren te [...] (Ghana) op [...], van Ghanese nationaliteit, wonende te Ghana, doch woonstkeuze doende bij haar raadsman, meester D. Frejlich, kantoorhoudende te 2020 Antwerpen, Volhardingstraat 71.

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 9 september 2015,
- het schriftelijk advies van de heer E. De Bock, substituut procureur des Konings dd. 30 juni 2016,
- de stukken

Het verzoek werd toegelicht in raadkamer op 4 januari 2017 door verzoeker en de raadsman van verzoekers.

De heer Erik De Bock, substituut van de procureur des Konings, heeft het schriftelijk advies bevestigd. Verzoekers hebben de mogelijkheid tot repliek gekregen.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers te [...] (Ghana) op 23 mei 2011.

De ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Borgerhout, heeft op 20 maart 2014 beslist dit huwelijk niet te erkennen.

Verzoekers hebben bij toepassing van artikelen 27 en 23 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissing.

3. Beoordeling

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut – geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijkstoestemming betreft, werd bij art.12 van de Wet van 4 mei 1999 (B.S. 1juli 1999) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een

miskening van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat dus op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Het betrachten van een verblijfsvoordeel, een materieel voordeel of om het even welk huwelijksvoordeel is immers legitiem en zeker niet onverenigbaar met de werkelijke wil om te huwen voor zover de aanstaande echtgenoten naast het beogen van een huwelijksvoordeel ook de bedoeling hebben gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Uit een geheel van omstandigheden moet dus ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting, zij het dat de rechtbank rekening kan houden met alle elementen die nadien aan het licht komen.

Het behoort aan de weigerende instantie en het openbaar ministerie om hun argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

In deze zaak zijn er elementen voorhanden die mogelijk op een schijnhuwelijk zouden kunnen wijzen.

De voorgebrachte objectieve gegevens volstaan naar het oordeel van de rechtbank echter niet om er met zekerheid te kunnen uit afleiden dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Het dossier van het openbaar ministerie is bijzonder karig en bevat in wezen alleen het verhoor van beide verzoekers, stukken mét betrekking tot een afgewezen visumaanvraag en de eigen bewijsstukken bijgebracht door verzoekers.

Er is alvast geen sprake van tegenspraak tussen verzoekers in hun respectieve verklaringen.

Het mag dan zijn dat een aantal elementen vragen kunnen oproepen en tot voorzichtigheid kunnen aanzetten, maar het louter stellen van vragen en uiten van twijfels volstaat niet als bewijs indien tegenover de vragen en twijfels een aannemelijke uitleg wordt naar voor gebracht die vervolgens niet wordt weerlegd door de weigerende instantie en/of het openbaar ministerie.

Zo is het juist dat verzoeker zelf verblijfsrecht bekam via een huwelijk met een Belgische onderdane. Deze onderdane was echter van Ghanese afkomst en uit het huwelijk is een kind geboren. Vervolgens is na enkele jaren een echtscheiding uitgesproken (volgens verzoeker op vordering van zijn gewezen echtgenote). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Het is juist dat verzoeker aldus uit ervaring weet dat een huwelijk met een Belgische onderdaan verblijfsrecht kan opleveren, maar uiteraard hoeft dit niet te betekenen dat hijzelf nooit meer een rechtsgeldig huwelijk zou kunnen aangaan met iemand zonder verblijfsrecht in België.

Verzoekers geven een aannemelijke uitleg voor de afwachtende houding om de erkenning van hun huwelijk in België te vragen (verzoekster heeft eerst haar studies in Ghana afgerond en een diploma bekomen) en nadien voor de afwachtende houding na de negatieve beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand (slechte ervaring bij diverse advocaten en de wens om de geboorte van hun kind in Ghana te laten gebeuren), zodat hieruit niet noodzakelijk moet afgeleid worden dat zij niet zouden uit zijn op een spoedige hereniging.

Het feit dat ze in contact zijn gekomen via een vriend van verzoeker hoeft uiteraard niet te betekenen dat er sprake zou zijn van "bemiddeling" in de negatieve betekenis van het woord.

Verzoekers brengen tal van bewijselementen bij (onder meer foto's, bewijzen van reizen en van viber-gesprekken, geldstortingen), die een intens contact aannemelijk maken. Verzoeker blijkt jaarlijks naar Ghana te reizen om samen te zijn met verzoekster. Het is waar dat foto's kunnen geposeerd zijn en dat aan dossieropbouw kan worden gedaan, zoals het openbaar ministerie voorhoudt, doch *in casu* wordt minstens aannemelijk gemaakt dat verzoekers een echte relatie hebben, terwijl eigenlijk geen enkel concreet element in het dossier op het tegendeel wijst.

Verder kan het leeftijdsverschil van 18 jaar (verzoeker is ouder dan verzoekster) niet doorslaggevend zijn, nu het niet samengaat met andere bezwarende elementen, die *in casu* wel degelijk ontbreken.

Tenslotte leggen verzoekers de geboorteakte voor van hun gemeenschappelijk kind X, geboren op 6 mei 2015. De geboorte van een kind binnen het huwelijk staat de kwalificatie van een "schijnhuwelijk" niet in de weg, maar bij gebrek aan bijkomende elementen is er geen reden om te twijfelen aan de oprechtheid van verzoekers inzake hun gezamenlijke kinderwens.

Omtrent de oprechte bedoelingen van verzoekers mag het openbaar ministerie dan wel zijn twijfels hebben, doch bij gebrek aan een minimaal bewijs van het tegendeel moet worden aangenomen dat het huwelijk niet enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Rekening houdend met het geheel van de dossiergegevens, waaronder de door verzoekers voorgelegde stukken, staat niet met voldoende zekerheid vast dat verzoekers ten tijde van de huwelijksluiting louter verblijfsrechtelijke voordelen beoogden te bekomen voor verzoekster en geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hadden.

Bijgevolg acht de rechtbank het verzoek tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte en tot overschrijving ervan in de registers van de burgerlijke stand gegrond.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK**

Stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd.

Alle verdere en strijdige middelen verwerpend.

Verklaart het verzoek toelaatbaar en gegrond als volgt:

- zegt voor recht dat de huwelijksakte van verzoekers, opgemaakt te [...] (Ghana) op 23 mei 2011, voldoet aan de voorwaarden tot erkenning ervan conform artikel 27 §1 WIPR,
- zegt voor recht dat iedere Belgische overheid, in het bijzonder de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen, district Borgerhout, deze huwelijksakte dient te erkennen en aldus te aanvaarden voor overschrijving in zijn/haar registers.

Legt de kosten ten laste van verzoekers.

Dit vonnis werd uitgesproken op één februari tweeduizend zeventien in raadkamer van de Kamer AF2, die samengesteld was uit:

H. Smeyers, rechter

C Lemmens, griffier

E De Bock, substituut procureur des Konings